

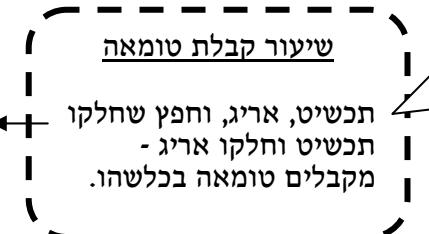
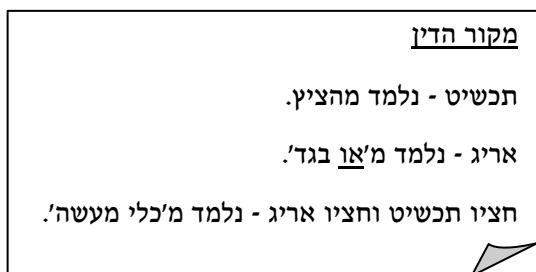
שבת סג: (שען מהסוף) עד סה. (המשנה)

ביורי מושגים

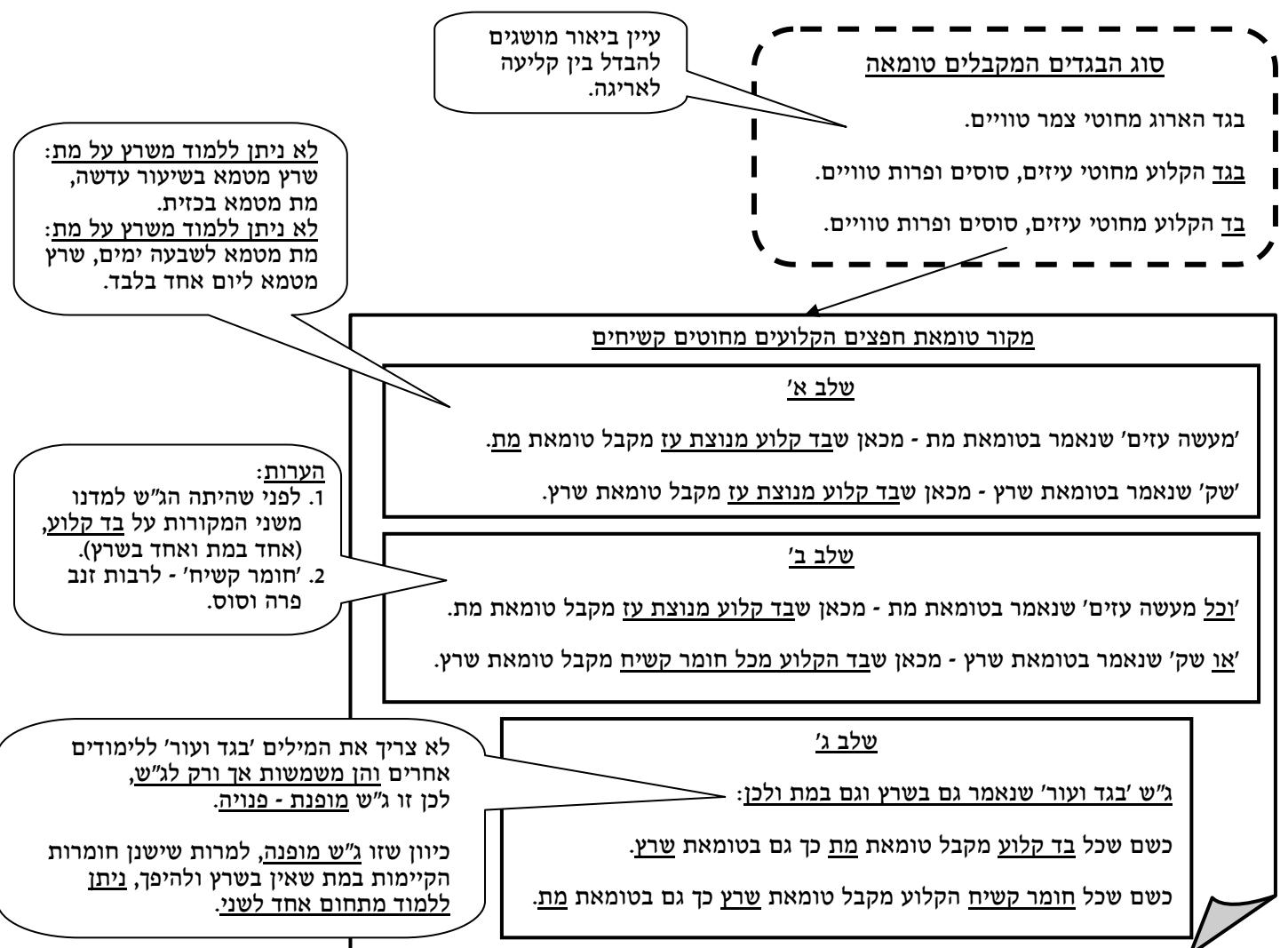
כשמכינים בגדי עוברים החוטים שני שלבי עיבוד: 1. טוויה - שזרת כמה חוטים לחוט אחד.
2. אריגה - ארגגת החוטים (הטוויים) בדרך של שתי וערב ויצירת משטח של بد.

מינוחים אלו תקפים בצמר ובפשתן שהם רכים. בחומרם קשיים יותר כmo נוצאות עיזים השלב השני לא יוצר אריג רך והדוק אלא מעין מחצלת ולבן השלב השני, בחומרם קשיים, נקרא קליעה ולא אריגה.

התורה חידשה שבשני הסוגים הללו (החומרים הרכים והקשים) יש קבלת טומהה ובתנאי שני השלבים בוצעו. שלא הייתה טוויה או שלא הייתה אריגה או קליעה - אין קבלת טומהה.

תוס: השיעורים של 3X3 אצבועות
וזאת טפחים נאמרו כשהבגד היה
גדול ונחתן.
כשמראש הבגד נוצר בשיעור קטן,
הוא מקבל טומאה בכל גודל שהוא.

למרות זאת - אסור לצעירה לצאת בשערות של זקנה ולהיפך.

משנה

ג

בדברים אלו מותר לאישה לצאת:

שערות הקשורות בשערת - משלה, משל חבירתה ואפילו משל בהמה.

טופת וסרובוטין תכשיטים שמשמעותם על הכלוב כשם קשורים.

כבול סבכה שמתוחת לכובע ופאה נוכנית - אבל רק לחצר.

מונ חתיכת צמר גפן שבازונה, בסנדלה, ושבין רגלייה.

פלפל וגורגר מלח - בתנאי שלא תשימים בשבת אפילו אם היה לה בפה ונפל - משום רפואה.

שן תותבת מזוהב - רבי: מותר, חכמים: אסור.

הטעם שהמשנה מקילה בפאה וכבול יותר מאשר הדברים - כדי שהאישה לא תתגנה על בעלה.

ר' ישמעאל בר'yi חולק על המשנה:

המשנה: מותר לצאת לחצר רק בפאה וכבול.

ריבר'yi: כל מה שאסרו לצאת לרה"ר מותר לצאת בו לחצר.

רמי ב"י: היתר מוך תקף רק כשהוא קשור.

ר' זира: המה' היא רק בשן מזוהב. בשן מכסף יכול מודים שモתר לצאת.

אביי: טעמו של רבי זהה לטענים של תנאים אלו:

"ר"א התיר לצאת בצלחות עם ריח טוב."

"ריש"א התיר לצאת בסבכה."

בכל המקרים הללו מדובר בחפץ שמיים אותו משום פגם כיון שכן אנשים מתבוננים להראות אותו (ולכן הם לא יורידו אותו).

מוך שבין רגלייה:

האמוראים נחלקו האם הגבלה זו תקיפה גם במוץ כזה. או שבגלל מאיסותו אין חשש שתוציאו.

מוך דוחוק ולא קשור:

ר' יוחנן ור' ינאי: נהגו בעצם היתר.

חבריהם: אסור.

דבר שאסרו חכמים משום מראית עין

ר' שמעון ור' אלעזר וכן גם שיטת רב: אסור אפילו בחדרי חדרים.

ת"ק שבבריתא: מותר בהסתדר.

שבת סה. (המשך) עד סו: (המשך)

バイורי מושגים

שני סוגים מאגרי מים המטהרין הם: מעיין ומקווה, מעיין המורכב ממים היוצאים מהאדמה, ומקווה מי גשמים.
שלשות הבדלים הבולטים בין מקווה למעיין הם:
 1. היקף הטהרה - יש טומאות המכחיבות מים חיים - מי מעיין - זב למשל חייב לטבול במעיין.
 2. מצב המים - מעיין מטהר גם כשהם זורמים (זוחלים) מקווה מטהר רק כשהם עומדים (אשבורן).
 3. כמות המים - מעיין מטהר בכל כמות שהיא, מקווה מטהר רק בכמות של 40 סאה.

5

היתר לצאת במטבע נובע משלוש תכונות של המטבח:
 קשיות, החיר על עליון, הלחות שיצאת מהמתכת.

לכן אם רוצה לקשרו למכה חפץ אחר:
 אם יש לו את כל התכונות הללו - מותר, ואם לא - אסור.

אבי הספק האם מותר להשתמש בהיתר הפריפה כדי להוציא אגו לריה"ר.

ספק זה לא תלוי בכך האם מותר להערים כשייש שריפה -
 לבוש כמה מלבושים וליצאת עימם:
 במקרה שלנו קל יותר - פריפה איננה מעשה חריג וובלט.
 במקרה שם קל יותר - אם לא נתיר הוא עלול לחייב את האש.

משנה

מותר לצאת ב:

מטבע שקשרו מתחת לפצע שבעקב הרגל.
 חוטים וקיסמים ששמים באוזן,
 עם רעלת, ופרופה בגד שימושיים בו אבן או אגוז.

מותר לפrown אבן ואגוז בשבת ואסור מטבח.

הוא חשש שבגלל הייחוד של החוטים הן יבואו להראותם.

הנהגות הלכתיות שנาง אביו של שמואל בבנותיו:

1. הוא אסור על בנותיו לצאת עם **חוטים צבעוניים** באוזנים.

2. הוא אסור על בנותיו לישון באותה מיטה.

3. הוא לא נותן להן לטבול בנهر הפרת באביב.

4. בסתיו הוא עשו להם מחלצות על הנהר.

הוא חשש לקירבה אסורה בין בנותיו.

חשש זה משמעותי או בגל **שניטים המסלולות פסולות לכהונת, או מחשש שה זורה את יצורן.**

הוא חשש שמי הגשמיים רבים על מים המעיין.

דעתו של שמואל, בנו, בעניין זה לא ברורה:
 במקום אחד הוא הסכים עם אביו ובמקום שני חילק.

משנה

רגל תותבת:

ר' מאיר: מותר לצאת בה.

ר' יוסי: אסור לצאת בה - ואם יש בראשה תא לשים בו ספוגים (למנוע חיכוך של הבך ברגל התותבת) היא מקבלת טומאה.

מגיני ברכיים של כתוע שתי רגליים:

מקבלים טומאה, **מותר** לצאת בהם בשבת, **ומותר** להיכנס בהם לעזרה.

כסא נכים ומגיני הרגליים של נכה המשותק ברגלייו שנע בעזרת ידיו:

מקבלים טומאה, **אסור** לצאת בהם בשבת, **ואסור** להיכנס בהם לעזרה.

локטמין חמור של ליצנים, או מסכה של ליצנים או קביים:

לא מקבלים טומאה ולא יוצאים בהם.

בנוגע לטעםם של ר' מ' ור' עין בעמוד הבא

מגיני ברכיים: נחשבים תשכית.

מגיני רגלים של משותק: נחשבים מנעל.

קבלת טומאה - שניהם מקבלים כיון שהם כל'.

כניסה לעזרה - מותר להיכנס בתוכשיט, אסור להיכנס במגנעל.

יציאה בשבת - עקרונית מותר בשניהם, חכמים אסרו מגיני רגלים של משותק מחשש שייפולו.

локטמין: לא נחשבים כל' ולכן:

לא מקבלים טומאה, ולא יוצאים בהם בשבת (נחשבים משא).

<p>ר' יוסי: נעל מעץ <u>לא</u> נחשבת מנעל ולכנן:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. מקבלת טומאה רק כשיש לה בית קיבול. 2. נחשבת משא ואין לצאת בה בשבת. 3. אין להלוץ בה. 	<p>ר' מאיר: נעל מעץ <u>נחשבת מנעל</u> ולכנן:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. טמאה תמיד. 2. מותר לצאת בה בשבת. 3. מותר להלוץ בה.
--	---

ברייתא ומשנה**ר"ע שטימה הינה שתי הנחות:**

- א. Kash מקבל טומאה.
- ב. סנדל מעץ נחشب סנדל.

ת"ק (ר' יוחנן בן נורו): חלק על ההנחה הראשונה. הוא סבר שקש לא מקבל טומאה.**החכמים של הבריתיא, שלא הודו:** חלקו על ההנחה השנייה הם סברו כר' יוסי שסandal מעץ אינו סנדל.
החכמים של המשנה, שהודו: סברו כר' מ' שסandal מעץ הוא סנדל.**סandal מקש של סיידים:****ת"ק:** טהור.**ר"ע:** טמא.**דעת חכמים בעניין:****בריתיא:**

חכמים לא הודו לר"ע.

משנה בעדויות:

חכמים הודו לר"ע.

כלם מודים שהרגל התותבת עשויה ליפול
ורק **לפעמים נשענים עליה**.
האמוראים נחלקו האם במקורה כזו החפץ
נקרא עומד למדرس או לא.

אביי למד את דיןנו ממקל הליכה,
רבא למד מהעגלה של התינוק.
אביי: לא ניתן ללמידה מהעגלה כיון שם
תמיד נשענים עליה.
רבא: לא ניתן ללמידה מהמקל כיון שהוא
עשוי לסייע ביישור הליכה ולא
כנקודת משען.

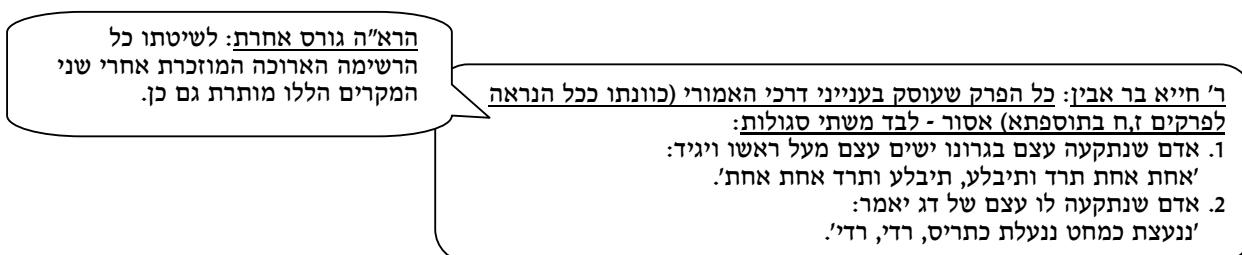
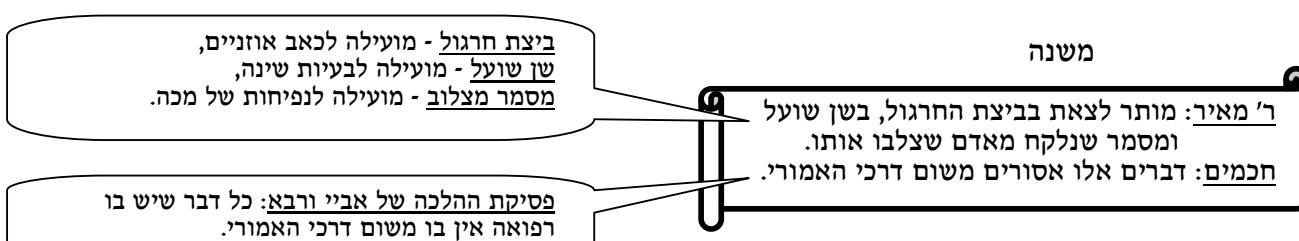
טומאת חפץ שאנשים נשענים עליו לפעמים**עגלת משחק של תינוק:** המשנה קובעת שטומה.**מקל הליכה של זקן:** המשנה קובעת שטהור.**רגל תותבת שיש לה בית קיבול:** **אביי:** טהורה כמו מקל הליכה.
רבא: טמאה כמו עגלת משחק של תינוק.

שבת סו: (המשנה) עד סז: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים

הזכרת לחשים - האגדה מביאה את דברי אבי ורבה המתירים דבר שיש בו משום רפואי גם אם הגויים נהוגים לעשותתו ואין חושים בו לדרכי האמורוי רשי מזכיר לחש בדבר מובהך שאין בו רפואי ולכן הוא אסור. הרא"ש השיג על רש"י מסוגיתנו שמוזכרים בה לחשים רבים. (יתכן שרשי סבר שללחשים אלו לא נהגו האמוראים לאומרם ולכן אינם אסורים) הרא"ש סבר שההסתיגות בדבר התועלת הרפואית קיימת רק במעשה ולא בלחש.

הראשונים נחלקו בעניין התועלת שיש בלחשים - כדרכ ריפוי, כסגולה, או סתם כעניין פסיכולוגי המשפיע על האדם - אנו יודעים היום שאדם החושב שהוא לוקח תרופה (גם אם היא בסך הכל סוכרזית) מתרפא יותר מאשר חושב שהוא לוקח תרופה.

דברים המותרים למorte שאין בהם משום רפואי

1. להבליט את מחלתו - בדומה למוצרע הנדרש לקראו טמא, טמא' - כדי לעורר את רחמי הבריאות עליו.
2. להגיד פסוקים בבקשה רחמים - כך מסבירים הראשונים את הזכרת הפסוקים בעניין הסנה.
3. לברך - כך נהג ר' עקיבא במשתה שעשה לבנו.

שבת סז: (תחילת הפרק) עד סט: (שנוא השורה המתחילה במילה 'זחומש')

בעניין אדם שלא ידע מעולם על האיסור - רב ושמואל סברו
כחכמים ור' יוחנן ור' ל' כמנובז.

ברייתא

המחלוקה הכהולה של מנובז וחכמים

אדם שלא ידע מעולם על האיסור

מנובז: לא נחשב שוגג - צריך ידיעה מקדימה.

חכמים: נחשב שוגג - לא צריך ידיעה מקדימה.

אדם שידע על האיסור ולא דעת על חיבת הקרבן:

מנובז: גם זה נחשב שוגג.

חכמים: לא נחשב שוגג.

טעמו של מנובז: 'תורה אחת' - מקיש שוגג למזיד:

1. במזיד יש ידיעה מקדימה - כך גם בשוגג.
2. במזיד יודע על האיסור בזמן העבירה - בשוגג אפילו אם ידע על האיסור בזמן העבירה ושכח רק את חיבת הקרבן חיבב.

חכמים: לומדים מ'תורה אחת' את ההיקש מע"ז על כך שחייב חטא הוא בכלל מקרה שבו במזיד חיבבים כרת.

טעמו של ר' ל' : לא תשינה בשוגגה ואשם' - צריך לשכוח את עצם האיסור.
ר' יוחנן: 'לא תשינה בשוגגה ואשם' - פרט למומר שהיה חוטא גם אם היה זכר את העבירה.

מתי לפי חכמים האדם נחשב שוגג:

ר' יוחנן: אפילו אם זכר את האיסור

ושכח שאיסור זה בברית.

ר' ל': רק אם **שכח את עצם האיסור**.

- אבי - ר' יוחנן מודה:** 1. שבשבועת ביטוי חיבבים רק אם שכח את האיסור עצמו.
2. שבתרומה חיבבים חומש רק אם **שכח את האיסור** עצמו.

רבא חולק על סעיף 2: ר' יוחנן מקיש חיוב מיתה שבתרומה לחיבוב ברית וחיבוב חומש שבתרומה לקרבן.
לכן הוא **מחייב חומש** אפילו אם **שכח רק את חיבוב המיתה**.

ביורי מושגים

איסור תחומי - הגירה משתמש באיסור זה כדי להביא מקרה שבו אדם שכח את כל ל"ט המלאכות אבל זכר שהוא מאיסורי שבת.

הגם' תולה הבנה זו בדעת ר"ע. הראשונים דיקו مكان **שלפי הbabel חכמים סבורים** שכל איסור תחומי הוא רק **מדרבנן**: **לאור זאת יש שלוש שיטות באיסור תחומי:**

לע: יציאה חוץ לאלפיים אמה - אסורה מהתורה.

חכמים לפיה ירושלמי: חוץ לאלפיים - אסור מדרבנן, חוץ ל-20 מיל - אסור מהתורה.

חכמים לפיה הbabel (להבנת הראשונים בסוגיתנו): כל איסור תחומי הוא רק **מדרבנן**.